

D ů v o d y:

Vymáhající strana založila dovolací rekurs na rozlišování mezi pohledávkami a peněžitými nároky a míní, že rekursní soud neprávem zamítl exekuční návrh podle dvor. dekr. ze dne 21. srpna 1838 čís. 291 sb. z. s., neboť tento předpis platí prý jen pro pohledávky, kdežto předmětem navržené exekuce jest »peněžitý nárok, jenž vzejde dlužníkům proti Státnímu pozemkovému úřadu, až mu vrátí přidělené jim pozemky«. Ale rozlišování mezi pohledávkou a peněžitým nárokem nemá opory ani v obecné mluvě ani v zákonu. Ustanovení §§ 330 a násl. ex. ř., podle nichž vymáhající strana nyní chce mít exekuční návrh posouzen, vztahují se, jakž zřejmo z jejich obsahu, ze systematiky exekučního řádu a z marginální rubriky před § 330 ex. ř., na taková majetková práva, jichž předmětem není ani peněžitě plnění, ani vydání movitých věcí. Exekuce na nároky, jichž předmětem jest peněžitě plnění, jest upravena v §§ 290—324 ex. ř., umístěných pod záhlavím »Exekuce na peněžitě pohledávky«. Také pro navrhovanou exekuci platí proto předpis citovaného dvor. dekretu, a nemůže býti pro nelikvidnost zabaveného peněžitého nároku provedena.

Čís. 10609.

Vyhlášení úpadku na jmění dlužníka není na závalu, by se nebylo domáháno zaplacení nájemného přímo na dlužníku, žádá-li žalobce zaplacení výslovně jen z výtěžku věcí, do najatých místností vnesených, nenáležících vlastnický dlužníku, nýbrž členům jeho rodiny, kteří s ním žijí ve společné domácnosti. Správci úpadkové podstaty jest volno, by v tomto sporu přistoupil k žalovanému jako vedlejší intervenient.

(Rozh. ze dne 12. března 1931, R I 157/31).

Žalobce domáhal se na úpadci zaplacení činže z výtěžku věcí, vnesených do najatého bytu a náležících vlastnický členům rodiny úpadce, kteří s ním žijí ve společné domácnosti. Návrh správce úpadkové podstaty, by byl připuštěn k účasti ve sporu, soud prvního státního soudu zamítl. D ů v o d y: Žalobce se domáhá nároku a žalobu zakládá na nároku, jenž se vůbec netýká jmění náležejícího do úpadkové podstaty (§ 6 čís. 3 konk. ř.), a žaluje žalovaného osobně. Do zahájeného sporu nemůže vstoupiti třetí osoba bez souhlasu druhé strany na místě žalovaného, nanejvýš ano nejde ani o vedlejší intervenci, a pokud protokolárně správce chtěl do sporu toho vstoupiti, jest návrh v tom směru po zákonu nepřipustný a bylo jej jako nezákonný zamítnouti (§ 19, druhý odstavec c. ř. s.). Kdyby bylo zjištěno ve sporu, že přece jen jde o nárok týkající se úpadkového jmění (podstaty), musilo by býti i bez návrhu úpadkového správce řízení podle § 6 (1) konk. ř. a podle § 7 prvního odstavce c. ř. s. jako zmatečné zrušeno pro nedostatek procesní způsobilosti žalovaného. Žalobci nelze vnucovati, koho má žalovati, žaluje-li

však nesprávně, nese toho následky. Žaluje-li žalobce o nárok podle § 6 č. 3 konk. ř., musí žalobu řídit na dlužníka (osobně), nikoli na úpadkovou podstatu. Re k u r s n í s o u d připustil správce úpadkové podstaty do sporu. D ů v o d y : Úpadková podstata žalovaného dovozuje, že jde o žalobu o plnění nájemní smlouvy žalovaným, že jest právem i povinností správce úpadkové podstaty vstoupiti do sporu, třebaž žalobce tvrdí, že žádá uspokojení jen ze svršků, nepatřících úpadci, an je neurčuje a dal si zájemným popsáním poznamenati všechny věci v bytě úpadcově. Soud rekursní má stížnost za opodstatněnou, ježto žalobní žádost navrhuje odsouzení žalovaného, by zaplatil nájemné z výtěžku věcí, vnesených do nájemního bytu a náležejících vlastnický členům jeho rodiny, kteří s ním žijí ve společné domácnosti. Rozhodné jest v souzeném sporu, že se žalobce domáhá na žalovaném zaplacení činže. Tento právní nárok lze za úpadkového řízení uplatňovati jen proti úpadkovému správci. Naproti tomu jest vedlejší otázka, že se žalobce domáhá zaplacení činže z věcí třetích osob vnesených do bytu, ježto otázku tu jest řešiti nikoli ve sporu, nýbrž teprve v řízení exekucním. Nejde tu tudíž o případ § 6 č. 3 konk. ř. a jest jen správce úpadkové podstaty oprávněn, jménem žalovaného jednati. Žaloba neuvádí určité věci, z nichž má býti činže placena, a již z toho důvodu jest zjistiti teprve sporem, které věci tu jsou, komu patří, a tím také jest opodstatněno vkročení správce úpadkové podstaty do tohoto sporu jménem dlužníka.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Jest pravda, že se žalobce domáhá zaplacení na žalovaném, na jehož jmění byl dne 31. prosince 1929 vyhlášen úpadek. Nelze však přehlédnouti, že žalobce žádá zaplacení výslovně jen z výtěžku věcí, jež vlastnický nenáleží žalovanému, nýbrž členům jeho rodiny, žijícím s ním ve společné domácnosti, a že tedy nežádá zaplacení ze jmění žalovaného. Tím se vzdal žalobce úhrady z úpadkové podstaty, a v takovém případě vyhlášení úpadku není na závalu, by se nebylo domáháno zaplacení pohledávky přímo na úpadci (srovn. sb. n. s. 4297). Nejde-li však, jak doličeno, o nárok týkající se úpadkové podstaty, byl správně žalován sám úpadce osobně, a nebylo třeba ani spor přerušiti ani v něm pokračovati proti správci úpadkové podstaty. Bylo proto vyhověno dovolacímu rekursu, pokud napadá usnesení soudu druhé stolice ve výroku, jímž bylo změněno usnesení prvního soudu, a rozhodnuto, jak výše uvedeno, při čemž se podotýká, že správci úpadkové podstaty není bráněno v tom, by v této rozepři k žalované straně nepřistoupil jako vedlejší intervenient.

Čís. 10610.

Opravný prostředek nezapsané dosud společnosti s r. o. jest odmítnouti.

(Rozh. ze dne 12. března 1931, R I 170/31)